

# Udpluk fra Første Mosebog

## Slangen og frugttræet

(Første Mosebog kap. 3 vers 1-24)

<sup>1</sup> Af alle de dyr, Gud havde skabt, var slangen det mest udspekulerede. En dag spurgte den kvinden: »Kan det virkelig passe, at Gud har forbudt jer at spise frugt fra træerne i haven?« <sup>2</sup> »Selvfølgelig må vi spise af frugterne,« svarede kvinden. <sup>3</sup> »Det er kun frugten fra træet midt i haven, Gud har sagt, at vi ikke må spise. Hvis vi så meget som rører ved træet, dør vi.« <sup>4</sup> »I dør overhovedet ikke!« sagde slangen. <sup>5</sup> »Det er bare, fordi Gud ved, at hvis I spiser frugten fra netop det træ, kommer I til at kunne se klart og vide besked om både godt og ondt, præcis som Gud selv.« <sup>6</sup> Nu opdagede kvinden, at frugterne på træet ikke bare var appetitlige, men at hun også ville blive klogere, hvis hun spiste af dem. Så hun plukkede en af frugterne og spiste den. Bagefter gav hun en frugt til sin mand, som stod lige ved siden af. Han spiste også, <sup>7</sup> og i samme øjeblik kunne de se klart, og de lagde mærke til, at de var nøgne. Derfor syede de figenblade sammen og bandt dem om livet.

<sup>8</sup> Om aftenen hørte manden og hans kvinde Gud gå rundt i haven, og de gemte sig for ham inde mellem træerne. <sup>9</sup> Gud kaldte på manden. »Hvor er du?« råbte han. <sup>10</sup> Manden svarede: »Jeg hørte dig godt komme gående, men jeg er jo nøgen! Jeg blev flov og skyndte mig at gemme mig.« <sup>11</sup> »Hvem har fortalt dig, at du er nøgen?« spurgte Gud. »Sig mig, har du spist frugt fra træet, som jeg forbød dig at spise af?« <sup>12</sup> Manden svarede: »Det var kvinden, som du selv har skabt til mig, der gav mig en frugt. Og så spiste jeg den.«

<sup>13</sup> Gud vendte sig mod kvinden. »Hvad er det, du har gjort?« spurgte han. »Det var slangen, der fik mig til det,« sagde hun. »Det var derfor, jeg spiste af frugten.«

<sup>14</sup> Nu sagde Gud til slangen:

»Fordi du har gjort dét,  
skal du være det mest forbandede  
af alle dyr.

Lige så længe du lever,  
skal du kravle på maven og æde støv.

<sup>15</sup> Du og kvinden vil altid være fjender,  
ligesom dit og hendes afkom.

Mennesket vil knuse hovedet på dig,  
og du vil hugge ud efter menneskets hæl.«

<sup>16</sup> Og til kvinden sagde Gud:

»Jeg vil gøre det hårdt for dig at være gravid,  
og du kommer til at føde dine børn i voldsom smerte.

Du vil begære din mand,  
og han kommer til at have magten over dig.«

<sup>17</sup> Til sidst sagde Gud til manden, Adam:

»Du spiste frugten, som kvinden gav dig,  
selvom jeg havde sagt, at du ikke måtte spise frugter fra det træ.

Derfor skal det gå dig sådan her:

På grund af dig vil jorden være forbandet.

Hele livet vil du kæmpe med  
at få jorden til at give dig mad,

<sup>18</sup> for der vil vokse tjørnekrat,  
Hvor du leder efter planter, der kan spises.

<sup>19</sup> Du vil komme til at gnave på dit brød  
med sveden drivende ned ad ansigtet,  
indtil du dør og bliver til jord igen.

For jord er du,  
og til jorden vender du tilbage.«

<sup>20</sup> Adam kaldte kvinden for Eva, som betyder 'liv', for hun blev mor til alle mennesker.

<sup>21</sup> Gud fremstillede tøj af dyreskind til Adam og Eva og gav dem det på. <sup>22</sup> Derefter sagde han: »Nu ved mennesket besked om både godt og ondt ligesom os. Det går ikke, at de også spiser frugt fra livets træ og kommer til at leve evigt.« <sup>23</sup> Derfor sendte han menneskene væk fra Edens have og satte dem til at dyrke jorden, som de var taget fra. <sup>24</sup> Da Gud havde jaget dem ud, anbragte han sine himmelske vagtposter, keruberne, øst for haven. Her bevogter de med lynende sværd vejen til livets træ.

## Kain og Abel

(Første Mosebog kap. 4 vers 1-15)

<sup>1</sup> Adam gjorde sin kone Eva gravid. Da hun havde født barnet, sagde hun: »Jeg har sat et menneske i verden med Guds hjælp! Han skal hedde Kain.« For Kain betyder 'sat i verden'. <sup>2</sup> Noget tid senere fødte hun hans bror Abel. Da de to drenge voksede op, blev Abel hyrde, og Kain blev bonde. <sup>3</sup> En dag kom Kain med det bedste, han havde høstet på marken, og gav det til Gud. <sup>4</sup> Abel kom også med det bedste af sine nyfødte lam. Gud lagde mærke til Abel og hans gave, <sup>5</sup> men han ignorerede Kains gave. Kain blev rasende og stirrede ned i jorden. <sup>6</sup> »Hvad er du så vred over?« spurgte Gud. »Hvorfor kigger du væk? <sup>7</sup> Du kan roligt se mig i øjnene, hvis det, du gør, er godt. Men hvis du ikke handler rigtigt, så ligger det onde på lur og vil altid prøve at få fat i dig. Du skal være stærkere end det onde.« <sup>8</sup> Men en dag, hvor Kain var ude på marken sammen med Abel, gik han pludselig løs på sin bror og dræbte ham.

<sup>9</sup> Nu spurgte Gud Kain: »Hvor er din bror Abel?« »Det ved jeg ikke,« svarede Kain, »skal jeg da passe på ham?« <sup>10</sup> Men Gud fortsatte: »Er du klar over, hvad du har gjort? Hør! Din brors blod skriger til mig fra jorden! <sup>11</sup> Fra nu af er du forbandet fra de marker, som åbnede deres gab og sugede din brors blod til sig. <sup>12</sup> Når du prøver at dyrke dem, vil de ikke længere give dig noget at leve af. Du er dømt til at flakke rundt på jorden uden nogen steder at høre hjemme.« <sup>13</sup> »Det er en alt for hård straf,« sagde Kain, »det overlever jeg ikke. <sup>14</sup> Hvis du jager mig væk fra markerne og fra dig, og jeg skal flakke hjemløs omkring, kan hvem som helst jo slå mig ihjel!« <sup>15</sup> Men Gud sagde: »Nej, hvis nogen gør det, bliver de straffet syv gange så hårdt som dig.« Og Gud satte et mærke på Kain, for at ingen skulle slå ham ihjel.

## Tårnet der skulle nå til himlen

(Første Mosebog kap. 11 vers 1-9)

<sup>1</sup> Alle mennesker på jorden talte på det tidspunkt det samme sprog. <sup>2</sup> På deres vandring mod øst kom de til en dal i Babylon, hvor de slog sig ned. <sup>3</sup> »Vi får brug for mursten af ler, der er brændt hårde,« sagde de til hinanden, for de var vant til at bygge med sten formet af ler og med tjære som mørtel. <sup>4</sup> »Vi skal nemlig bygge en stor by til os selv. Den skal have et tårn, der når helt op til himlen!« sagde de til hinanden. »På den måde bliver vi så respektindgydende, at vores by ikke kan blive indtaget, og vi ikke bliver spredt for alle vinde.« <sup>5</sup> Men Gud så byen og tårnet, som menneskene var i gang med at bygge. <sup>6</sup> »Se bare!« sagde han. »De er ét folk med ét sprog. Hvis det her er begyndelsen på, hvad de kan udrette, hvordan vil det så ikke ende? <sup>7</sup> Lad os tage ned og give dem forskellige sprog, så de ikke forstår hinanden.« <sup>8</sup> På den måde spredte Gud dem ud over hele verden, så de aldrig blev færdige med at bygge byen. <sup>9</sup> Byen kom til at hedde Babel, der lyder som det hebraiske ord for 'forvirring', for det var dér, Gud lavede uorden i folkenes sprog, og de blev spredt over hele jorden.